

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobců: **a) Ing. David Jánošík**, insolvenční správce společnosti SLOT Group, a.s., se sídlem Gočárova třída 1105/36, Hradec Králové, **b) SLOT Group, a.s., v úpadku**, se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary, zast. Ing. Davidem Jánošíkem, se sídlem Gočárova třída 1105/36, Hradec Králové, **c) CEC Praha a.s.**, se sídlem Tlumačovská 1237/32, Praha, zast. Mgr. Pavlem Letáčkem, advokátem se sídlem Šafaříkova 785/1, Praha, proti žalovanému: **Celní úřad pro Moravskoslezský kraj**, se sídlem nám. Svatopluka Čecha 547/8, Ostrava, o kasační stížnosti žalobkyně c) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 5. 2021, č. j. 22 Af 35/2020 - 76,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně c) (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení výroků II. a III. v záhlaví označeného rozsudku, kterým Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) výrokem I. spojil řízení o žalobách ve věcech sp. zn.: 22 Af 35/2020, 22 Af 36/2020, 22 Af 37/2020 a 22 Af 38/2020 s tím, že budou nadále vedeny pod sp. zn. 22 Af 35/2020, výrokem II. žaloby zamítl a výrokem III. rozhodl, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Zamítnuté žaloby směřovaly proti rozhodnutím ředitele

žalovaného ze dne 17. 3. 2020, sp. zn. 48538-19/2020-570000-61, ze dne 16. 3. 2020, sp. zn. 44705-20/2020-570000-61, ze dne 16. 3. 2020, sp. zn. 44710-21/2020-570000-61, a ze dne 16. 3. 2020, sp. zn. 44725-18/2020-570000-61; těmito rozhodnutími ředitel žalovaného zamítl námitky žalobců a) a b) proti opatřením o zadržení věci učiněným žalovaným podle § 121 odst. 1 zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hazardních hrách“), kterými v provozovnách žalobce b) označených jako „Sport Bar Lucky“, „Herna Drink“, „STAR ARENA“ a „Herna Bar“ zadržel technická zařízení a finanční hotovost nacházející se v jednotlivých provozovnách, které sloužily či souvisely s provozováním hazardní hry na základě příslušného povolení uděleného žalobci b).

[2] Žalobce a) je insolvenční správcem žalobkyně b). Úpadek žalobkyně b) byl zjištěn usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 8. 2019, č. j. KSPL 66 INS 14382/2019-A-14. Usnesením téhož soudu ze dne 29. 11. 2019, č. j. KSPL 66 INS 14382/2019-B-31, byl na majetek žalobkyně b) prohlášen konkurz. Stěžovatelka nabyla na základě smlouvy o prodeji závodu z majetkové podstaty ze dne 20. 2. 2020 [uzavřené mezi žalobcem a) jako prodávajícím a stěžovatelkou jako kupujícím v rámci insolvenčního řízení] s účinností od 1. 4. 2020 obchodní závod žalobkyně b), vč. zadržených technických herních zařízení.

[3] Žalovaný provedl ve dnech 11. 2. 2020 a 15. 2. 2020 kontroly ve výše uvedených provozovnách žalobkyně b). Při kontrole vzniklo důvodné podezření, že žalobkyně b) provozuje technická herní zařízení v rozporu se zákonem o hazardních hrách, neboť předložila povolení, která neodpovídala povolením evidovaným Ministerstvem financí. Žalovaný proto zadržel technická herní zařízení, o čemž následně sepsal úřední záznam. Proti opatřením o zadržení věci podali žalobci a) a b) námitky, které ředitel žalovaného žalobou napadenými rozhodnutími zamítl. V odůvodnění uvedl, že povolení k provozování dotčených technických herních zařízení bylo původně vydáno společnosti MASOX a.s., která později svůj obchodní závod převedla na žalobkyni b). V souladu se zavedenou správní praxí vydalo Ministerstvo financí rozhodnutí o změně původních povolení (dále jen „změnové rozhodnutí“), na jehož základě se držitelem povolení k provozování technických herních zařízení stala žalobkyně b). Kopie změnového rozhodnutí, které žalobkyně b) při kontrole předložila, však neodpovídala rozhodnutí, které evidovalo Ministerstvo financí. Z těchto rozdílů dovodil žalovaný důvodné podezření, že žalobkyně b) provozuje technická herní zařízení bez příslušného povolení, resp. v rozporu se zákonem o hazardních hrách.

II. Řízení před krajským soudem

[4] Stěžovatelka a žalobci a) a b) brojili proti rozhodnutím ředitele žalovaného žalobami u krajského soudu. Namítali zejména, že rozpor mezi rozhodnutími předloženými žalobkyní b) a rozhodnutími evidovanými Ministerstvem financí v systému Státního dozoru nad sázkami a loteriemi (dále jen „SDSL“), nemůže být dostatečnou vstupní indicií pro založení důvodných pochybností podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách.

II. a. První rozsudky krajského soudu

[5] Krajský soud všechna napadená rozhodnutí i opatření o zadržení věci rozsudky ze dne 25. 6. 2020, č. j. 22 Af 35/2020 - 40, č. j. 22 Af 36/2020 - 39, č. j. 22 Af 37/2020 - 40,

pokračování

a 22 Af 38/2020 - 40, zrušil a věci vrátil žalovanému k dalším řízení podle § 78 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] V odůvodněných rozsudcích krajský soud v rekapitulační části poznamenal, že žalovaný listinné i elektronické verze spisu vytvořil pouze na žádost krajského soudu. Dále uvedl, že žalovaný zasáhl zcela zásadně do vlastnických práv žalobců za situace, kdy měl k dispozici dvě verze změnových rozhodnutí. Aniž by popsal jakékoli další pro věc podstatné okolnosti, automaticky přijal jako správnou verzi předloženou Ministerstvem financí. Ze samotné existence dvou verzí změnového rozhodnutí podle názoru krajského soudu nebylo možné dospět k závěru, že žalobkyně b) pravděpodobně nedisponuje oprávněním k provozování technických herních zařízení, resp. provozuje tato herní zařízení v rozporu se zákonem o hazardních hrách. Nebylo vůbec vysvětleno, zda rozdíly mezi dvěma verzemi změnového rozhodnutí byly způsobeny administrativním pochybením správního orgánu, nebo zda jsou „ve hře“ okolnosti jiné, které by mohly svědčit např. o padělání změnového rozhodnutí. Při úvahách o důvodnosti podezření je namístě zvažovat také intenzitu pochybností, což žalovaný vůbec neučinil. Krajský soud proto uzavřel, že rozhodnutí o námitkách, jakož i jim předcházející opatření jsou nezákonná.

[7] Proti těmto rozsudkům brojil žalovaný kasačními stížnostmi. Rozsudky ze dne 19. 2. 2021, č. j. 5 As 264/2020 - 41, ze dne 1. 2. 2021, č. j. 5 As 263/2020 - 44, ze dne 28. 1. 2021, č. j. 4 As 263/2020 - 60, a ze dne 6. 1. 2021, č. j. 6 As 247/2020 - 44, Nejvyšší správní soud napadené rozsudky zrušil a věci vrátil krajskému soudu k dalším řízením. Ve všech věcech zavázal krajský soud stejným právním názorem, že odlišnost rozhodnutí evidovaných Ministerstvem financí v systému SDSL a rozhodnutí předložených provozovatelem technických herních zařízení [žalobkyní b)] při kontrole představovala dostatečnou a konkrétní vstupní indicii pro vznik důvodného podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách. Po správním orgánu totiž nelze požadovat, aby prováděl složité dokazování či sbíral další podklady pro potvrzení svého podezření. Samotná existence dvou rozdílných znění změnových rozhodnutí tak mohla skýtat dostatečný skutkový základ pro důvodné podezření, že k porušení zákona o hazardních hrách došlo. V podrobnostech odkázal zdejší soud na svůj dřívější rozsudek týkající se v zásadě totožné věci ze dne 10. 12. 2020, č. j. 9 As 191/2020 - 76, v němž mj. konstatoval, že minimálně změnová rozhodnutí a původní rozhodnutí musel mít žalovaný k dispozici již v průběhu kontroly, jelikož právě z nich zjistil nesoulad předložených změnových rozhodnutí se změnovými rozhodnutími evidovanými v systému SDSL a z původních rozhodnutí zase zjistil, která technická herní zařízení má v provozovně zadržet

II. b. Přezkoumávaný rozsudek krajského soudu

[8] Stěžovatelka se k rozsudkům Nejvyššího správního soudu vyjádřila podáními adresovaným krajskému soudu, v němž polemizovala se závěry Nejvyššího správního soudu a poukazovala na to, že v posuzovaných věcech správní orgán vůbec nevedl správní spis. Krajský soud následně v těchto věcech rozhodl znova. V záhlaví citovaným rozsudkem řízení vedená pod sp. zn.: 22 Af 35/2020, 22 Af 36/2020, 22 Af 37/2020 a 22 Af 38/2020 spojil s tím, že budou nadále vedeny pod sp. zn. 22 Af 35/2020 a zároveň všechny čtyři žaloby zamítl. Ve světle závazného názoru Nejvyššího správního soudu dospěl

k závěru, že odlišnost rozhodnutí evidovaných Ministerstvem financí v systému SDSL a rozhodnutí předložených provozovatelem technických herních zařízení [žalobcem b)] při kontrole představuje dostatečnou a konkrétní vstupní indicii pro vznik důvodného podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách. K polemice s názorem Nejvyššího správního soudu nebyl dán krajskému soudu žádný prostor.

III. Kasační stížnost

[9] Stěžovatelka rozsudek krajského soudu napadla kasační stížností, v níž navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil výroky II. (o zamítnutí žalob) a III. (o náhradě nákladů řízení) napadeného rozsudku i napadená správní rozhodnutí a přiznal stěžovatelce náhradu nákladů řízení.

[10] Podle stěžovatelky se nyní projednávaná věc zcela zásadním způsobem liší od zdánlivě obdobných případů vedených u Nejvyššího správního soudu mezi žalovaným a stěžovatelkou (např. ve věci výše citovaného rozsudku č. j. 9 As 191/2020 - 76). V nyní posuzované věci totiž žalovaný v době vydání opatření o zadržení věci ani v době vydání rozhodnutí ředitele žalovaného vůbec nevedl správní spis, jak sám uvedl v řízení o žalobě a jak vyplývá z napadeného rozsudku. Tím pádem nemohla být v jeho správních spisech založena žádná konkrétní a dostatečná vstupní indicie o porušení zákona o hazardních hrách, a tedy ani nemohlo být založeno důvodné podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách. Důvodné podezření je přitom potřeba posuzovat k okamžiku přijetí předmětných opatření. Podle stěžovatelky je zřejmé, že změnové rozhodnutí vedené v systému SDSL, které mělo být odlišné od změnového rozhodnutí předloženého žalobkyní b), měl žalovaný získat teprve po vydání předmětných opatření a do spisu byla tato indicie založena teprve po zahájení řízení o žalobě. Stěžovatelka též zpochybnila důvěryhodnost a přesnost systému SDSL, z něhož žalovaný vycházel.

[11] Stěžovatelka dále namítala, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, protože se nevypořádal s jejími stěžejními žalobními body, že žalovaný do řízení o žalobě vůbec nevedl správní spis, veškeré vstupní indicie obdržel a do správního spisu založil až dlouhou dobu po vydání napadených opatření a dotčené podklady vycházely z nespolehlivého informačního zdroje – systému SDSL.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Uvedl, že správní spis byl veden v elektronické podobě, přičemž na výzvu krajského soudu byla vytvořena listinná kopie a pro lepší přehlednost byla soudu zaslána též kopie elektronické verze spisu bez autorizované konverze – proto žalovaný též soudu sdělil, že předloženou kopii spisu není nutno vracet. Stěžovatelčino tvrzení, že nebyl veden správní spis, vychází pouze z nepochopení této situace. Věc se tedy neliší od jiných případů stejných účastníků řízení vedených Nejvyšším správním soudem, a v souladu s principem předvídatelnosti soudního rozhodování je tak namíste rozhodnout ve prospěch žalovaného.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, stěžovatel je řádně zastoupen advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost (zčásti) přípustná – a to přesto, že již jednou

pokračování

v této věci rozhodoval a podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, „jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu“.

[14] Možnost stěžovatelky napadnout nové rozhodnutí krajského soudu byla omezena citovaným ustanovením, k jehož aplikaci se vyslovil Ústavní soud, který ve svém nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, č. 119/37 SbNU 519, poukázal na to, že je jím zajištěno, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát vyslovil svůj právní názor závazný pro nižší soud, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. V nyní posuzované věci stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu, že se krajský soud nevypořádal se všemi jejími námitkami. V předchozích řízeních podal kasační stížnosti žalovaný a vypořádání veškerých žalobních námitek stěžovatelky tak ani nepřicházelo v úvahu. V této části je tedy kasační stížnost přípustná.

[15] Naopak nepřipustná je kasační stížnost v části, ve které stěžovatelka ve své podstatě brojí proti závěrům Nejvyššího správního soudu učiněným v předchozím řízení. Podá-li totiž kasační stížnost v téže věci druhý účastník řízení, je ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. použitelné zejména v případě, kdy tento účastník brojí proti závěrům krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v předchozím zrušujícím rozsudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2011, č. j. 6 As 1/2011 - 139, anebo usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. II. ÚS 2240/13). Nejvyšší správní soud zavázal krajský soud jasným právním názorem, že žalovaný měl dostatečné indicie pro založení důvodných pochybností o dodržování zákona o hazardních hrách ve smyslu § 121 odst. 1 tohoto zákona, a to již v době přijetí předmětných opatření (k tomu srov. též výše citovaný rozsudek č. j. 9 As 191/2020 - 76, bod [21]; na toto rozhodnutí ostatně odkazovaly i předchozí rozsudky zdejšího soudu vydané v posuzované věci). Tímto právním názorem se krajský soud řídil a ani Nejvyšší správní soud jej nemůže v nynějším řízení změnit – jak totiž uvedl zdejší soud v usnesení ze dne 5. 2. 2013, č. j. 8 Afs 47/2012 - 39: „*Institut nepřipustnosti opakovaných kasačních stížností vylučuje, aby Nejvyšší správní soud k nové kasační stížnosti v téže věci sám revidoval svůj původní závazný právní názor. Zruší-li totiž Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejenom krajský soud (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), ale také samotný Nejvyšší správní soud, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci. Tím je zaručen požadavek legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodování (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56).*“ Vzhledem k tomu, že vyslovený právní názor již revizi ze strany zdejšího soudu nemůže být podroben, je evidentní, že dílčí argumenty stěžovatelky spočívající především ve zpochybnění důvěryhodnosti systému SDSL a existence vstupních indicií zakládajících důvodné podezření žalovaného v době přijetí opatření o zadržení věci nemohou obstát.

[16] Za popsaného stavu není na místě kasační stížnost odmítnout, neboť zčásti přístupná je. Jak již však bylo naznačeno, Nejvyšší správní soud se může zabývat pouze námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, kterou stěžovatelka nemohla vznést v předchozím řízení a kterou se zdejší soud v rozsahu vytyčeném stěžovatelkou nezabýval.

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v uvedeném rozsahu, ověřil přitom, zda tento rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Otázkou nepřezkoumatelnosti se ve své judikatuře Nejvyšší správní soud již mnohokrát zabýval. Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jsou-li rozhodné důvody opřeny o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS) nebo pokud je zcela opomenuta některá z námitek účastníka řízení – zpravidla žalobce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, č. 116/2004 Sb. NSS). Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost je však třeba vykládat v souladu s jejím skutečným smyslem – jedná se o jednu z nejzávažnějších vad řízení, kterou lze konstatovat pouze v případě, že pro výše uvedené důvody skutečně nelze seznat, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku posuzovaného rozhodnutí, resp. proč považoval vznesené námitky za nedůvodné.

[19] V nyní posuzované věci stěžovatelka namítá, že se krajský soud nevypořádal její námitky, že (i) žalovaný do řízení o žalobě vůbec nevedl správní spis, (ii) veškeré vstupní indicie obdržel až dlouhou dobu po vydání opatření o zadržení věci a (iii) dotčené podklady vycházely z nespolehlivého informačního zdroje, což je podle jejího názoru důvodem ke zrušení napadeného rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Co se týče otázek (ii) a (iii), je zcela zřejmé, že tyto námitky nemohou obstát v kontextu závazného právního názoru vyřčeného Nejvyšším správním soudem v předchozím řízení a převzatého krajským soudem v přezkoumávaném rozsudku. Měl-li Nejvyšší správní soud za to, že byly založeny dostatečné pochybnosti na základě podkladů, které měl žalovaný k dispozici v době vydání předmětných opatření, nemá smysl dále polemizovat o spolehlivosti systému SDSL nebo o době, kdy žalovaný získal potřebné podklady. Krajský soud na tyto otázky ani nemusel výslovně reagovat, neboť přejal ucelený právní názor zdejšího soudu, v jehož kontextu tyto dílčí argumenty nemohou obstát.

[20] Poněkud odlišná situace je u stěžovatelčiny námitky, že žalovaný vůbec nevedl správní spis – jedná se totiž o tvrzení závažné vady správního řízení, pro kterou měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]; takovou námitkou se Nejvyšší správní soud v předchozím řízení nezabýval, neboť předmětem přezkumu bylo namítané nesprávné posouzení rozhodné právní otázky ze strany krajského soudu [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Při posuzování námitky nevedení správního spisu by tak krajský soud nebyl vázán právním názorem zdejšího soudu. Krajský soud se však v tomto ohledu nijak nevyjádřil.

pokračování

[21] Nejvyšší správní soud konstatuje, že tento žalobní bod nebyl obsažen v žádné z žalob podaných ke krajskému soudu. Tvzení, že žalovaný vůbec nevedl správní spis, stěžovatelka poprvé představila ve vyjádření ke kasačním stížnostem podaných žalovaným, a to v reakci na rekapitulační část napadených rozsudků, z nichž vyplývalo tvrzení žalovaného, že „*listinné i elektronické verze spisu vytvořil pouze na žádost krajského soudu*“. V řízení o žalobách stěžovatelka uvedla žalobní bod ohledně absence vedení spisu poprvé až v podáních ze dne 24. 3. 2021 (zaslaných v týž den krajskému soudu ve vztahu ke všem žalobám), tedy teprve poté, co původní rozsudky krajského soudu zrušil Nejvyšší správní soud a věci vrátil krajskému soudu k dalším řízením.

[22] Podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. platí: „*Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body [žalobce] může jen ve lhůtě pro podání žaloby.*“ Lhůta pro podání žaloby činí 2 měsíce od doručení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Napadená rozhodnutí o námitkách byla doručena ve dnech 16. 3. 2020 a 18. 3. 2020. Je tak zřejmé, že pokud stěžovatelka uplatnila nový žalobní bod ohledně absence vedení spisu teprve dne 24. 3. 2021, učinila tak po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Na tom nic nemění ani skutečnost, že se stěžovatelka dozvěděla o indiciích nasvědčujících nevedení spisu teprve z rozsudku krajského soudu – nic ji nebránilo nahlížet do spisu již před podáním žaloby, čímž by případnou neexistenci spisu zajisté zjistila.

[23] Přestože byl žalobní bod uplatněn opožděně, měl krajský soud vysvětlit, proč se jím věcně nezabýval. Pouhá skutečnost, že tak neučinil, však není důvodem pro zrušení jeho rozsudku. Jak zdejší soud dovodil v rozsudku ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 Afs 283/2018 - 39: „*Jestliže může Nejvyšší správní soud sám shledat opožděnost žaloby a na základě toho ji jako celek odmítnout [§ 110 odst. 1 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], pak není důvod, aby vracel věc krajskému soudu k doplnění odůvodnění v případě, kdy se jedná o jednotlivý opožděně uplatněný žalobní bod (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud může v takovém případě doplnit odůvodnění rozhodnutí krajského soudu a sám vysvětlit, proč byl podle jeho názoru žalobní bod uplatněn opožděně a nebylo třeba jej věcně vypořádat.*“ Nutno podotknout, že Ústavní soud tento přístup neshledal protiústavním (srov. usnesení ze dne 20. 8. 2019, sp. zn. IV. ÚS 853/19, či ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. IV. ÚS 913/19). Jak tedy již Nejvyšší správní soud vysvětlil, žalobní bod byl uplatněn opožděně, a krajský soud se jím proto nemusel věcně zabývat – tímto zdejší soud zároveň doplňuje odůvodnění napadeného rozsudku.

[24] Jako *obiter dictum* Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatelka exponuje význam jediné z kontextu vytržené věty uvedené v rekapitulační části (prvních) rozsudků krajského soudu, z níž ale nevyplývá, že žalovaný správní spis nevedl. Jak žalovaný vysvětlil, vedl správní spis v elektronické podobě a krajskému soudu pouze sděloval, že předkládaná kopie je vytvořena pouze pro účely řízení o žalobě, a není ji tedy třeba vracet – tomu odpovídá i text vyjádření k jednotlivým žalobám, v nichž žalovaný uvádí: „*Předmětnou kopii spisu [...] přikládáme dle žádosti v listinné podobě a současně v elektronické podobě na nosiči dat [...] Listinná i elektronická verze spisu byla vytvořena pouze na Vaši žádost – z toho důvodu není potřeba je následně vracet.*“ O tom, že správní orgán skutečně vedl správní spis již před podáním žaloby, svědčí i data uvedená na písemnostech založených ve správních spisech, která předcházejí době, kdy krajský soud řízení o žalobě vedl; Nejvyšší správní soud nemá důvod se domnívat, že by žalovaný tyto písemnosti vedl, aniž by založil

příslušné správní spisy. Je tedy zřejmé, že se nyní posuzovaná věc od jiných obdobných případů vedených u zdejšího soudu mezi stěžovatelkou a žalovaným neliší, jak se snaží sugerovat stěžovatelka.

[25] Pro úplnost též Nejvyšší správní soud dodává, že pokud nemínila stěžovatelka učinit z absence vedení správního spisu samostatný žalobní bod, ale hodlala tak jen rozšířit včas uplatněnou námitku nesprávného právního posouzení existence důvodných pochybností o dodržování zákona o hazardních hrách (posílením argumentu, že žalovaný tyto důvodné pochybnosti nemohl mít, resp. k jejich založení nemohl mít podklady), ani v takovém případě by se na posouzení věci nic nezměnilo. Existenci těchto důvodných pochybností totiž Nejvyšší správní soud již posoudil a zřetelně se vyjádřil v předchozím řízení; od svého závazného právního názoru se však ani v kontextu nových tvrzení stěžovatelky nemůže odchýlit.

V. Závěr a náklady řízení

[26] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla úspěšná, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 4. března 2022

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu